

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 229/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 4458/2014, sp. zn. Rvp 5398/2014, sp. zn. Rvp 5399/2014, sp. zn. Rvp 7854/2014 až sp. zn. Rvp 7872/2014, sp. zn. Rvp 10071/2014 až sp. zn. Rvp 10073/2014, sp. zn. Rvp 11522/2014 a sp. zn. 11524/2014 až sp. zn. Rvp 11531/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 NcC 38/2012 z 22. októbra 2012, sp. zn. 6 NcC 76/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 9 NcC 32/2012 z 22. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 15/2014 z 28. apríla 2014, sp. zn. 6 NcC 14/2014 z 2. mája 2014, sp. zn. 5 NcC 16/2014 zo 6. mája 2014, sp. zn. 13 NcC 17/2014 z 29. apríla 2014, sp. zn. 14 NcC 11/2014 z 5. mája 2014, sp. zn. 4 NcC 6/2014 z 25. apríla 2014, sp. zn. 12 NcC 14/2014 z 23. apríla 2014, sp. zn. 11 NcC 15/2014 z 23. apríla 2014, sp. zn. 14 NcC 10/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. 13 NcC 16/2014 z 25. apríla 2014, sp. zn. 12 NcC 13/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. 11 NcC 14/2014 z 25. apríla 2014, sp. zn. 13 NcC 15/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. 5 NcC 13/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn.

5 NcC 17/2014 zo 6. mája 2014, sp. zn. 2 NcC 16/2014 z 29. apríla 2014, sp. zn.
11 NcC 86/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 95/2012 z 22. októbra 2012, sp. zn.
11 NcC 87/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 3 NcC 14/2014 z 25. apríla 2014, sp. zn.
3 NcC 16/2014 z 9. mája 2014, sp. zn. 11 NcC 72/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn.
1 NcC 69/2012 z 22. októbra 2012, sp. zn. 6 NcC 19/2014 z 30. júna 2014, sp. zn.
13 NcC 29/2014 zo 14. júla 2014, sp. zn. 12 NcC 18/2014 z 28. mája 2014, sp. zn.
14 NcC 12/2014 zo 7. mája 2014, sp. zn. 14 NcC 20/2014 z 22. júla 2014, sp. zn.
2 NcC 28/2014 z 22. júla 2014, sp. zn. 11 NcC 17/2014 zo 7. mája 2014 a sp. zn.
2 NcC 26/2014 zo 14. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 4458/2014, sp. zn. Rvp 5398/2014, sp. zn. Rvp 5399/2014, sp. zn. Rvp 7854/2014 až sp. zn. Rvp 7872/2014, sp. zn. Rvp 10071/2014 až sp. zn. Rvp 10073/2014, sp. zn. Rvp 11522/2014 a sp. zn. 11524/2014 až sp. zn. Rvp 11531/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 4458/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 16. apríla 2014, 12. mája 2014, 30. júna 2014, 18. augusta 2014 a 8. septembra 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej aj „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 NcC 38/2012 z 22. októbra 2012, sp. zn. 6 NcC 76/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 9 NcC 32/2012 z 22. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 15/2014 z 28. apríla 2014, sp. zn. 6 NcC 14/2014 z 2. mája 2014, sp. zn. 5 NcC 16/2014 zo 6. mája 2014, sp. zn. 13 NcC 17/2014 z 29. apríla 2014, sp. zn. 14 NcC 11/2014 z 5. mája 2014, sp. zn. 4 NcC 6/2014 z 25. apríla 2014, sp. zn. 12 NcC 14/2014 z 23. apríla 2014, sp. zn. 11 NcC 15/2014 z 23. apríla 2014, sp. zn. 14 NcC 10/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. 13 NcC 16/2014 z 25. apríla 2014, sp. zn. 12 NcC 13/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. 11 NcC 14/2014 z 25. apríla 2014, sp. zn. 13 NcC 15/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. 5 NcC 13/2014 z 24. apríla 2014, sp. zn. 5 NcC 17/2014 zo 6. mája 2014, sp. zn. 2 NcC 16/2014 z 29. apríla 2014, sp. zn. 11 NcC 86/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 2 NcC 95/2012 z 22. októbra 2012, sp. zn. 11 NcC 87/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 3 NcC 14/2014 z 25. apríla 2014, sp. zn. 3 NcC 16/2014 z 9. mája 2014, sp. zn. 11 NcC 72/2012 z 19. októbra 2012, sp. zn. 1 NcC 69/2012 z 22. októbra 2012, sp. zn. 6 NcC 19/2014 z 30. júna 2014, sp. zn. 13 NcC 29/2014 zo 14. júla 2014, sp. zn. 12 NcC 18/2014 z 28. mája 2014, sp. zn. 14 NcC 12/2014 zo 7. mája 2014, sp. zn. 14 NcC 20/2014 z 22. júla 2014, sp. zn. 2 NcC 28/2014 z 22. júla 2014, sp. zn. 11 NcC 17/2014 zo 7. mája 2014 a sp. zn. 2 NcC 26/2014 zo 14. júla 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Michalovce, Okresnému súdu Košice I, Okresnému súdu Spišská Nová Ves a Okresnému súdu Košice II (spolu ďalej len „okresné súdy“) žaloby, ktorými sa domáhala svojich nárokov na náhradu škody – nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, smerujúce proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv zo strany okresných súdov,

najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala v úvode podaných žalôb *„požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu... sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“*. Poukázala na to, že *„Ak bol sám okresný súd ako štátny orgán škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčené, aby prostredníctvom sudcov rozhodoval predmetný spor“*, a ďalej na to, že *„Nerešpektovaním tejto premisy by došlo k negácii zásady nemo debet esse iudex in propria causa“*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol tak, že nevyhlásil všetkých sudcov konajúcich okresných súdov z prerokovania a rozhodovania v predmetných konaniach.

Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresných súdov majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami tých istých okresných súdov, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezaujatosti všetkých sudcov toho-ktorého okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, zruší tieto rozhodnutia krajského súdu, veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania. Súčasne sa domáhala vydania dočasných opatrení, ktorými by ústavný súd odložil vykonateľnosť napádaných rozhodnutí krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spjení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spjienie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 4458/2014, sp. zn. Rvp 5398/2014, sp. zn. Rvp 5399/2014, sp. zn. Rvp 7854/2014 až sp. zn. Rvp 7872/2014, sp. zn. Rvp 10071/2014 až sp. zn. Rvp 10073/2014, sp. zn. Rvp 11522/2014 a sp. zn. 11524/2014 až sp. zn. Rvp 11531/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o ich spjení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. Ústavný súd po preskúmaní predmetu sťažností týkajúcich sa napadnutých rozhodnutí krajského súdu a v kontexte svojich zistení dospel k záveru, že použitá argumentácia sťažovateľky v podaných sťažnostiach je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a v ktorých atakovala právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených sťažovateľkou v prvostupňových konaniach vedených pred okresnými súdmi, v ktorých si uplatnila svoje žalobné nároky podľa zákona č. 514/2003 Z. z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj vo veľkom množstve prípadov predošlých (a tiež posudzovaných

ústavným súdom, pozn.), ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľke sú nepochybne známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch, ako aj vyslovený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku. A keďže v rozsahu použitej zásadnej argumentácie sťažovateľky k namietaným rozhodnutiam krajského súdu sa táto nemení, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Vzhľadom na uvedené sa preto ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi svojich predchádzajúcich rozhodnutí (napr. sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. III. ÚS 350/2013 z 18. júla 2013, sp. zn. III. ÚS 534/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. II. ÚS 87/2014 z 30. januára 2014...), ktoré skončili odmietnutím rovnakých, resp. podobných sťažností sťažovateľky z dôvodov tam uvedených. Ústavný súd v posudzovaných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nemohol prehliadnúť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov (všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

V závere ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľucuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už vopred vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia

v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2015